

CINC ANYS SENSE EL QUIM MINGUELL

Francesc Gabarrell

El 5 d'agost de 2015 et vam enterrar, Quim. Cinc anys sense tu. Una eternitat, un sospir en el temps.

Des que vas marxar, a la revista tot segueix més o menys igual. Lluitant número rere número, cercant aquelles complicitats voluntàries que tu vas conrear i cuidar durant tant i tant de temps. És el teu llegat, com molts altres, i seguim mantenint-lo i esforçant-nos perquè sobrevisqui en un entorn on la cultura està cada cop més devaluada. Som ja quasi una *rara avis*, com tu, com tants i tantes de la nostra generació. Però hi som, i ens fem sentir.

El Francesc Català segueix sent aquell immens director, aquell amic que ens ha dut fins aquí. No t'agraïrem mai prou que un dia li obrissis les portes de la revista. Ara, i ja ho saps, té al seu costat l'Oscar Flores. Quin màquina, el tio! Perseverant, endreçat, sempre a punt per activar el que faci falta. Tots dos són infal·libles, un equipàs quan toca tirar endavant i tancar l'edició.

Darrere seu encara hi som la resta, tal com ens vas deixar. Bé, no exactament. L'Albert Velasco, enfeinat i infatigable a parts iguals, més prim i refotudament més incisiu que mai. El Xesco Guillen, la quota valenciana, tot coneixement i bonhomia. Somriure etern. El Joan Talamà, ara al·lucinaràs..., és el nou president de la Diputació de Lleida. Aquella barreja d'home savi i adolescent entremaliat, un refugi segur, un orgull per a tots. I jo, el desgavell perpetu, seguint el ritme dels grans tal com em vas ensenyar.

T'he dit que tot segueix més o menys igual? No ben bé, perquè fa un temps es va incorporar al consell de redacció la Teresa Ibars. Te'n recordes? Pólvora del Baix Segre, un coet. Ha estat arribar i moldre'ns uns números espectaculars. Un fitxatge del teus. D'aquells que han vingut per quedar-s'hi.

I el Jaume Vilella s'ha jubilat, definitivament. No un jubilar-se *sui generis* com els d'abans. Ja no és el president del Cercle, ara ho és la Divina Drudis, d'aquells Arts de Ponent que vas ajudar a néixer i créixer.

Se't troba a faltar, Quim, a voltes amb desmesura. I és que no anem sobrats de somriures, no. I avui més que mai enyorem el teu optimisme. Cinc anys des que vas marxar i el món s'acaba. T'has perdut una supergrip anomenada Covid-19 que us vacillaria fins i tot als de Tàrraga. Morts, confinaments domiciliaris, tancaments de comarques senceres i allò que tant odiaves, els eufemismes buits. Ara en diuen "nova normalitat" perquè no volen reconèixer la por.

No t'agradaria aquest 2020, amic. Sé que vaig prometre recordar-te sempre amb un somriure. Agafant un d'aquells "gats" que "només agafaven els castellans". Sap greu, company. Vivim en una tristesa generalitzada, en una sensació de falta de forces contínua. Tot costa, i no hi ha ningú com tu. Algú que empenyi sense recança, amb aquella passió que dona el fet de no esperar res a canvi més que l'agraïment i l'abraçada.

Foto de membres del Consell de Redacció d'ARTS en la inauguració d'ARTS 20/25/40. Foto: Xavier Goñi.

Tens sort de no haver assistit al desmantellament de la cultura en aquest territori que tant i tant vas trepitjar i estimar. Tu ja ho veies a venir, oi, cabronàs? I no és pas que en els darrers temps no ens avisessis... Però, francament, qui s'havia d'imaginar aquesta magnitud de la tragèdia. Qui podia esperar que d'aquella casa que teníeu a la rambla d'Aragó número 8, d'aquell espai que vas ajudar a convertir en una llar per a tanta i tanta gent, entitats i associacions culturals, ara ja no en quedi res. Quatre

parets buides sobre aquells fonaments que vas construir, i el teu record en sales i despatxos.

Cinc anys sense tu, company. Tocava recordar-te en aquest número tant i tant especial. No t'oblidem, no podem. Totes i tots vivim i convivim amb el teu record, amb el que ens vas deixar i ensenyar. Aquests trenta anys de la revista són els teus trenta anys. Hi ets present. I seguirem lluitant per mantenir viu el teu llegat, malgrat que el món s'entesti a dur-nos a l'extinció.